

“Jeg har aldri vært lykkeligere»

En 21 år gammel ingeniørstudent fra Nord-England lærte å elske Gud og finne glede i den intense smerten ved kreft i terminalstadiet. Fader Joseph Evans, kapellan ved Greygarth Hall i Manchester, forteller hans historie.

11.02.2018

Tidlig på morgenen lørdag 13. Januar, mens *Salve Regina* ble bedt rundt ham, trakk en ung

ingeniørstudent, Pedro Ballester, sitt siste åndedrag og gikk hjem til Gud. Pedro var numerario i Opus Dei. Med andre ord hadde han viet seg til et livslangt kall til sølibat midt i verden, idet han prøvde å bringe Kristus inn i samfunnets midte, ved å følge læren og ånden til den hellige Josemaría Escrivá. Det viste seg at Pedros liv ikke ble langt. Herren tok ham til seg da han var 21 år gammel, etter tre års kamp med en til dels svært smertefull kreft i bekkenet, som han knapt klaget over og utholdt lidelsen med eksemplarisk tro og tålmodighet.

Pedro vokste opp i Manchester og Yorkshire med spanske foreldre, og viste mange tegn på denne flerkulturelle bakgrunnen. Han hadde en latinsk utadrettet væremåte blandet med nordlig pågangsmot. Han var alltid hjertevarm og imøtekommende, men likte ikke mas og sentimentalitet.

Med tro og motstandskraft bar han sykdommen uten å gjøre så mye ut av det, som en ting til han kunne helliggjøre, idet han fulgte Opus Deis spiritualitet, som lærer oss at vi kan finne Gud i hverdagslivets hendelser. Hans ofte smertefulle kreft var for ham bare nok en «hendelse».

Hans foreldre – gifte medlemmer av Opus Dei som bor i Manchester – støttet ham helhjertet i hans prøvelser og har alltid respektert hans kall til sølibatet og derfor også hans ønske om å bo i et Opus Dei senter sammen med sine brødre i prelaturet. Så, da det svært profesjonelle og omsorgsfulle personalet ved Christie Hospital til slutt ikke kunne gjøre noe mer, gjorde Pedro det klart at han ønsket å dø «hjemme» i Greygarth Hall, studenthjemmet og senteret for ungdommer i Manchester, der han hadde blitt medlem i Opus Dei og

hadde bodd i de to siste årene når han ikke var på sykehus.

Siden han var en flink og seriøs student, hadde han fått plass på Imperial College i London, og hadde nettopp begynt sine studier der i 2014 da han begynte å få vondt i ryggen. Han mistet dessverre mange måneder fordi det ble oppfattet som et rent muskulært problem. Da kreften ble oppdaget tidlig i 2015 hadde den spredd seg så mye at den ikke kunne stoppes. Så startet et tosidig arbeid som besto av bønn og å prøve alt som var menneskelig mulig, noe som på et visst tidspunkt så ut til å virke. Den mest moderne proton stråleterapi i Tyskland så ut til å ha fjernet svulsten. Pedro fikk dermed en hyggelig sommer og kunne gjenoppta studiene, denne gang i Manchester, slik at han kunne være nærmere foreldrene og likevel ha mulig til å bo i et Opus Dei senter. Men smertene kom tilbake og med

dem kreften som igjen vokste med en ubønnhørlig fart.

Dette førte Pedro til en ny livsfase hvor han vekslet mellom Christie Hospital og Greaygarth avhengig av behandlingens forskjellige stadier. Vi, hans brødre i Opus Dei, gjorde alt vi kunne for å støtte ham menneskelig og åndelig, i nært samarbeid med hans foreldre og hans brødre Carlos og Javier. Han mottok kommunion daglig, vanligvis brakt av Opus Dei prester, som også var tilgjengelige for skriftemålets sakrament eller bare for å prate. Vi hjalp ham med å be rosenkransen og stille bønn hver dag, skjønt ofte – når smertene ble for store – kunne Pedro ikke gjøre noe mer enn å oppofre sin lidelse.

Vi prøvde hele tiden å holde ham med selskap, så det var en jevn strøm av studenter fra studenthjemmet og andre steder som besøkte ham på

rommet, enten det var på Greygarth eller på sykehuset, sammen med mange venner av familien. Hans brødre i Opus Dei kom fra andre britiske byer, og til og med fra utlandet, for å besøke ham. Selv når han var svakest, var rommet hans fullt av liv og røre. Han likte selskap og snakket til andre om Gud når han hadde mulighet. Jeg husker at en gutt fortalte meg – etter at Pedro hadde mistet bevisstheten – at Pedro hadde oppmuntret ham til å få opplæring i den katolske tro, og at han nå var klar til å gjøre det, «for meg selv og for Pedro». Folk bemerket den spesielle atmosfæren i Pedros rom – både full av glede og bønn på samme tid, og mange av dem, også sykepleiere som tok seg av ham, sa at det var noe «spesielt» ved ham.

Pedro var veldig normal og ikke klerikal i det hele tatt – han hadde ikke tid til kirkesladder og var til siste slutt opptatt av nyheter, spesielt

det som skjedde i Midtøsten – likevel var han glad i og ba for prestene og mange av dem ble kjent med ham og besøkte ham jevnlig. Mange mennesker snakket om hans dypt “prestelige sjel”, en åndelig evne til å ta del i Jesu Kristi følelser, sammen med en villighet til å godta lidelse for sjelenes frelse.

Pedro var i stor grad et vanlig menneske med mangler og kamper som resten av oss. Noen ganger slet lidelsen mye på ham, spesielt fordi den varte så lenge. Noen ganger gråt han. Han kunne bli irritert og reagere på det han så på som ekstrem sentimentalitet. Men hans kamp var svært ekte og usedvanlig tapper. Han levde og døde som en trofast numerario i Opus Dei, og var svært opptatt av å hjelpe andre til å være trofaste i deres eget kall også. En gang, mindre en måned før han døde, kom en gruppe unge Opus Dei medlemmer for å besøke ham på

sykehuset. Etter at alle hadde vært samlet, ønsket han å snakke med hver enkelt alene. Som vi etterpå fikk høre, hadde han oppmuntret hver av dem til å være trofast og utholdende i deres kall. Han spurte en ung mann: «Er du lykkelig?» og den unge mannen svarte: «Ja det er jeg, er du?» Pedro svarte – etter tre års sykdom og klar over hvor nær døden var – «Jeg har aldri vært lykkeligere.»

Pedro døde på Greygarth rundt kl 01.30 lørdag morgen, Vår Frues dag. Han hadde på seg skapularet og hadde et bilde av Vår Frue av Guadalupe foran seg. Han var omgitt av sine foreldre, Carlos og Javier, hans Opus Dei brødre fra Greygarth og noen få andre studenter. Han stoppet å puste ved ordene “Turn then, most gracious advocate, thine eyes of mercy towards us” (eia ergo, advocata nostra, illos tuos misericordes oculos ad nos converte).

Etter hans død kom mange mennesker for å be ved sykesengen og senere på dagen ble hans legeme plassert i studentkapellet. Det var en konstant strøm av besøkende som kom for å be, vise respekt, kysse hans panne og hviske i hans øre, eller bare for å gråte. Men det var også en dypt glededefull atmosfære. I ettertid har vi mottatt et stort antall budskap fra mennesker som sier at de ber for ham, har latt messer bli lest for ham, ber om hans forbønn, eller forteller hvordan hans liv påvirket deres. Som en person uttrykte det, og dette oppsummerer kanskje manges følelser: «Jeg har bedt om hans forbønn i en spesiell sak. Jeg føler at Pedro er mer levende nå enn noen gang før.»

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/jeg-har-aldri-vaert-lykkeligere/> (01.03.2026)